اخبار کارگری

تجمع فرهنگیان مقابل سازمان بازنشستگی

صبح دیروز جمعی از معلمان و شاغلان در اعتراض به ناکارآمد بودن بیمه تکمیلی مقابل سازمان بازنشستگی فرهنگیان تجمع کردند.

به گزارش ایلنا، معترضان، به بیمه تکمیلی ناکارآمد معترضند و می گویند باید قراردادهای بیمه تکمیلی با در نظر گرفتن منافع شاغلان و بازنشستگان تنظیم شود.

معلمان در روزهای گذشته در اعتراض به بیمه تکمیلی ناکارآمد، کمپینی در فضای مجازی تشکیل داده‌اند که بیش از ۳۰ هزار نفر به آن پیوسته‌اند.

آزادی یک کارگر گروه ملی فولاد اهواز

وکیل کارگران بازداشت‌شده گروه ملی فولاد اهواز از آزادی یکی از کارگران بازداشتی خبر داد.

محمدعلی جداری فروغی در گفت‌وگو با ایلنا گفت: بهزاد علیخانی، از کارگران معترض گروه ملی فولاد ایران آزاد شد.

وی با بیان اینکه هنوز سه کارگر دیگر در بازداشت به سر می‌برند، افزود: امیدوارم این کارگران نیز هرچه سریعتر آزاد شوند.

در جریان تجمعات کارگران گروه ملی فولاد ایران بیش از ۳۰ کارگر معترض بازداشت شدند که اکثریت آنها به تدریج با قرار کفالت آزاد شدند.

توزیع سبد حمایتی کارگران تا چهارشنبه

سازمان برنامه و بودجه کشور اعلام کرد: با مشخص شدن آمار نهایی بیمه‌پردازان کارگری تامین اجتماعی، تا پایان روز چهارشنبه کمک معیشت مصوب به حساب بیمه‌پردازان تامین اجتماعی واریز خواهد شد.

به گزارش ایسنا، آن‌طور که سازمان برنامه و بودجه در رابطه با توزیع سبد حماتی اعلام کرده است، پیرو مصوبه هیات وزیران درباره «دستورالعمل بسته کمک جبرانی و حمایت غذایی از گروه‌های کم‌درآمد جامعه»، آمار بیمه‌پردازان سازمان تامین اجتماعی بعد از بررسی‌های متعدد و رفع هم‌پوشانی درخصوص بیمه‌شدگانی که از محل این گروه‌ها و جمعیت‌های هدف کمک معیشت دریافت کردند و تعیین خانوارهایی با درآمد کمتر از سه میلیون تومان در ماه، مشخص و به سازمان برنامه و بودجه ارائه شد.

در ادامه این توضیح آمده است که پراکندگی کارگاه‌های مختلف که بیمه‌پردازان در آنها اشتغال دارند سبب تطویل بررسی‌های مورد نیاز شده است، لذا با تعیین آمار نهایی این افراد، بسته حمایتی معیشتی به این دسته از افراد حداکثر تا پایان روز چهارشنبه واریز خواهد شد.

رئیس مرکز پژوهش‌های مجلس:

خصوصی‌سازی غیراصولی، صنعت خودرو را زمین‌گیر کرد

رئیس مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی گفت: خصوصی‌سازی ایران خودرو و سایپا اصولی نبوده چرا که نه تنها از مشکلات خودروسازان کم نکرد بلکه به مشکلات آنها دامن زد.

کاظم جلالی به خبرگزاری خانه ملت گفت: بحث‌هایی که در مورد خودروسازی مطرح است به دو دسته تقسیم می‌شود؛ نخست آنکه باید دید چگونه مشکلات فعلی خودروسازان حل می‌شود و دوم آنکه مشکلات خودروسازی چیست و چه اقداماتی باید برای حل این مشکلات صورت گیرد که البته مبحث اساسی‌تر و مهم‌تری است.

نماینده تهران در مجلس تاکید کرد در حال حاضر هر دو شرکت خودروسازی اصلی کشور دچار مشکلات بسیاری هستند.

وی تاکید کرد: خودروسازان برای حل مشکلاتی مانند بدهی‌ها، موضوع اتکای شرکت‌های قطعه‌سازی به کارخانه‌های خودروسازی و مسائل مربوط به نیروی انسانی شاغل در این صنعت نیاز به بسته خاصی دارند.

عضو کمیسیون امنیت ملی و سیاست خارجی مجلس با اشاره به اینکه ضعف در تولید خودرو از لحاظ ایمنی به کشته و مجروح شدن مردم منجر می‌شود، ادامه داد: باید برای صنعت خودروسازی استراتژی صنعتی داشته باشیم تا از این طریق مشخص شود چه خودروهایی در داخل تولید شود. همچنین باید بررسی شود پیشرفت این صنعت به چه اقدامات اساسی نیاز دارد.

روایتی از دیدار با کشاورزان دیروز و جویندگان کار امروز

فقر و بیماری؛ نتیجه تضییع حق‌آبه ورزنه‌ای‌ها

علی رفاهی

در مسیر ورزنه، پای در راهی گذارده‌ام که تا چشم کار می‌کند، بیابان است. گاهی خرابه‌هایی در گوشه و کنار جاده دیده می‌شود که نشان از زندگی در طول اعصار گذشته در این منطقه نسبتا منزوی دارد. دیدن این خرابه‌ها به ناگاه فکری آزاردهنده را به ذهنم می‌اندازد: آیا روند فعلی زوال اقتصادی ناشی از بی‌آبی و افت کشاورزی در این شهر، در چند دهه بعد، موجب شگفتی بینندگان از دیدن خانه‌ها، ساختمان‌ها و تاسیسات متروک ورهاشده آن خواهد شد؟

وارد شهر که می‌شوم، به محل کسب و کار اسماعیل می‌رسم. بیشتر مشتریان اسماعیل یا کشاورز هستند یا ارتباطی با این کار دارند. ابتدا با او شروع می‌کنم. صحبت‌مان بیشتر شکل درددل دارد. با ناراحتی از برداشت بی‌رویه آب در بالادست زاینده‌رود در چهارمحال و بختیاری و اصفهان می‌گوید: «تا زمانی که این بندها و پمپاژهای افراد صاحب نفوذ در بالادست وجود داشته باشد، امیدی نیست که در زاینده‌رود دوباره آب جاری شود. این یعنی چی؟ یعنی ما که اینجا هستیم، معطلیم. نظر من کشاورز این است که باید با این نهادهایی که به‌صورت خودکامه و فراتر از قانون، دولت و مجلس شکل گرفته و قوانینی را به نفع منافع محدود خودشان گذرانده‌اند، برخورد شود».

وی ادامه می‌دهد: «فرض کنیم اصلا این قوانین اشتباه، طبق روال معمول به مجلس رفته، کارشناسی درستی روی آن صورت نگرفته و تصویب شده‌اند. آیا این درست است که کسانی که به درازای تاریخ در حاشیه زاینده‌رود و در زمین‌هایی که از لحاظ اقلیمی و انرژی آفتاب با قدرت خداوند به شکلی عالی ایجاد شده، کشت و کار می‌کرده‌اند، به کنار انداخته شوند و در مقابل، زمین‌های ارتفاعات چهارمحال و بختیاری که کمترین انرژی تابشی و مزایای اقلیمی را دارد، تبدیل به زمین کشاورزی شوند؟ حالا که دیگر ثابت شده این زمین‌ها برای کشاورزی مناسب نیستند و تبدیل آنها به زمین کشاورزی یک اشتباه است، باید جلوی آن گرفته شده و خسارت کسانی که به آنها مجوز داده شده، پرداخت شود تا طبیعت بتواند مجددا سیر حیات خودش را از سر گیرد. این اتفاقات اگر رخ دهند، زاینده‌رود دوباره احیا خواهد شد و تالاب گاوخونی هم آبگیری می‌شود».

حین صحبت‌های ما، مشتریان می‌آیند و می‌روند. اسماعیل هم آنها را به من معرفی می‌کند و با تبسمی آغشته به غم، به کار و کشت پررونق آنها در گذشته اشاره می‌کند. با برخی از آنها هم کلام می‌شویم. اصغر یکی از آنهاست که می‌گوید: «۲۰۰ جریب (حدود ۲۰ هکتار) زمین کشاورزی داریم که با پدرم روی آن کار می‌کردیم. تا سه چهار سال پیش اوضاع نسبتا خوب بود. گندم، جو، یونجه، چغندر و... می‌کاشتیم. اما امروز کاری ندارم. آفتاب‌نشین شده‌ام. صبح‌ها از خانه بیرون می‌زنم و در گوشه‌ای از شهر، زیر آفتاب می‌نشینم. غروب که می‌شود، دوباره به خانه‌ام باز می‌گردم».

از روزی و درآمدش می‌پرسم: «درآمدی ندارم. تنها گاهی اوقات از طریق خرده‌فروشی و واسطه‌گری برای این و آن، درآمد بخور و نمیری کسب می‌کنم. این مساله فقط شامل حال من نمی‌شود. تقریبا تمام این منطقه به این وضع دچار شده‌اند. وقتی کشاورزی نباشد، هیچ چیزی وجود ندارد. ما تا سه چهار سال پیش برای زمین کشاورزی‌مان کلی خرج کردیم. تراکتور و کلی دستگاه و ادوات کشاورزی گرفتیم با هزینه بیش از چندصد میلیون تومان. اما چه فایده؟ تمام آن سرمایه‌ها در نبود آب، بی‌فایده است و به باد می‌رود. آن سرمایه عظیم اکنون کنار زمینم خوابیده است». از پدرش می‌پرسم. می‌گوید: «آن بنده خدا هم هیچ کاری ندارد. از کار افتاده است. قبلا این طور نبود. خودش یک تنه کلی آدم را نان می‌داد اما الان هیچ. آینده همه‌مان نامعلوم است».

می‌پرسم که به فکر افتاده که از اینجا مهاجرت کند و به جای دیگری برود: «کجا بروم؟ تنها و بیکس و کار که نیستم. خانواده دارم. بعدش هم، منی که نزدیک به چند صد میلیون تومان برای زمینم خرج کرده‌ام، نمی‌توانم به همین راحتی آن را رها کنم و بروم. دو سال قبل آن قدری آب دادند که مثلا من توانستم دو جریب زمینم را بکارم. بد نبود، آنقدری بود که نانمان را در بیاوریم اما تو این دو سال آخر، هیچ آبی داده نشد».

از آن نیم میلیونی که گفته می‌شود دولت بابت خسارت به کشاورزان پرداخت کرد، می‌پرسم. اسماعیل وارد بحث می‌شود و می‌گوید: «برای اینکه متوجه بشوی چرا این مبلغ باعث ناراحتی کشاورزان شد، خودم را مثال می‌زنم. من، ۲٫۵ هکتار زمین دارم که برای آن یک تن بذر یونجه و چهار تن بذر شوید گرفتم. مجموعا ۱۰ میلیون تومان برای آن خرج کردم و عایدی من چقدر بود؟ ۷۰ میلیون تومان. یعنی من کشاورز از ۲٫۵ هکتار، ۶۰ میلیون تومان می‌توانستم سود کسب کنم. حال به منی که چنین درآمدی داشتم، سال قبل بیش از یک میلیون تومان و امسال نیم میلیون تومان دادند. بماند که آن را هم به همه ندادند. اصلا این رقم‌ها جوابگو نیست».

اسماعیل، گریزی به گذشته می‌زند: «در گذشته مردم از اطراف و حتی از افغانستان برای کار به اینجا می‌آمدند اما اکنون وضع جوری شده که مردم اینجا برای کار به جاهای دیگر می‌روند. برای اینکه با چشمان خودت این ماجرا را ببینی، کافی است صبح زود بیایی اینجا تا ببینی چند مینی‌بوس پر می‌شود و ورزنه‌ای‌ها را برای کارگری به شهرک‌های صنعتی اطراف مثل کوهپایه، جی، هرند و... می‌برند. آدمی که خودش روزی ۲۰ نفر در زمینش کار می‌کرد اکنون در یک کارخانه کارگری می‌کند. گاهی هم پیش می‌آید که به خاطر کسادی ورکود، حقوقش را با تاخیر می‌دهند یا از کار اخراجش می‌کنند».

آدمی که خودش روزی ۲۰ نفر در زمینش کار می‌کردند اکنون در یک کارخانه کارگری می‌کند. گاهی هم پیش می‌آید که به خاطر کسادی و رکود، حقوقش را با تاخیر می‌دهند یا از کار اخراجش می‌کنند

در مورد وضعیت زندگی خانوادگی در ورزنه می‌گوید: «در دادگاه ورزنه ترافیک طلاق برپا شده است. به خاطر بی‌پولی و فشارهای اقتصادی، مرتبا بین زن و شوهرها اختلاف ایجاد می‌شود. زندگی خرج دارد. کسی دیگر برای شروع زندگی به کسی قرض نمی‌دهد».

به چند دفتر که روی هم چیده شده، اشاره می‌کند و می‌گوید: «زمانی که آب باشد، این دفترها پر می‌شود از اسم کسانی که به‌صورت نسیه از من جنس برده‌اند. در آن زمان به راحتی نسیه می‌دهم چرا که مطمئنم کشاورزان آن قدر درآمد دارند که بتوانند قرض‌شان را بدهند اما زمانی که آب نیست جرات چنین کاری را ندارم. می‌دانم برای زنده کردن پولم، باید کلی انتظار بکشم. به‌عنوان یک کاسب، عقل معاشم ایجاب می‌کند که پولی را قرض ندهم که بعد مجبور شوم برای کسب آن به دنبال مردم بیفتم».

از اهمیت حق‌آبه‌ها می‌پرسم. هر کدام به قباله‌های ازدواج خودشان یا فرزندان و خویشاوندانشان اشاره می‌کنند که حق‌آبه در آن نقشی حیاتی داشته است. می‌گویند: مردم اینجا هنوز امیدوار هستند که آب زاینده‌رود مجددا جاری شود و کشت و کارشان رونق بگیرد.

رضا تاکید می‌کند: «نه که بخواهم اغراق کنم، حس واقعی‌ام را می‌گویم. اگر بدانم به هر طریق زاینده‌رود دوباره جاری می‌شود، کشت و کار مردم رونق می‌گیرد و تالاب گاوخونی احیا می‌شود، حاضرم از دل و جان هر کاری که می‌توان انجام داد، انجام دهم».

اسماعیل کلامش را پی می‌گیرد و ادامه می‌دهد: «اصلا فکر نمی‌کنیم که آب تمام شده، بلکه معتقدیم که تصرف شده است. این را بنویس تا همه بدانند که ما تا زمانی که آب در زاینده‌رود جاری نشود و تا گاوخونی دوباره احیا نشود، دست از تلاش برنمی‌داریم. ممکن است یک سال تلاش‌مان کمرنگ‌تر شود، سال دیگر اما پررنگ‌تر می‌شود. بیکار نمی‌نشینیم که عده‌ای به خیال خودشان با درست کردن بند در هر دره‌ای در بالادست، باغ و ویلایشان را آباد کنند و خانه و زندگی ما را خراب. ما تا زنده‌ایم تلاش می‌کنیم زاینده‌رود را احیا کنیم. زمین‌هایمان را هم نمی‌فروشیم».

کشاورزی دیگر به نام محمد وارد می‌شود. اسماعیل به او اشاره می‌کند و می‌گوید: «این آقا هم کشاورزی بوده که سابقا ۴۰-۵۰ جریب زمین داشته و روی آن کار می‌کرده، اما اکنون خودش کارگر شده و برای دیگران کار می‌کند».

محمد با اسماعیل مشغول گفتگو به گویش ورزنه‌ای می‌شود ولی می‌فهمم که درباره من می‌پرسد و وقتی می‌فهمد که خبرنگارم، فایده حضورم را می‌پرسد. رضا از من حمایت می‌کند و می‌گوید: شاید این کارها فایده‌ای نداشته باشد اما ما همچنان مجبوریم که ادامه دهیم و امیدمان را از دست ندهیم.

از کشاورزی‌اش می‌پرسم. روایت او نیز با کمی تغییر، مشابه دیگران است: «تا ۱۰-۱۲ سال پیش، کشاورزی می‌کردم. از کارم راضی بودم اما الان کارگر هستم و مجبورم برای کار به هرند بروم چرا که در اینجا دیگر کاری نیست. یک زمانی ۱۵ کارگر در زمین من کار می‌کردند اما الان خودم برای دیگران کار می‌کنم. اگر حرفم را باور نمی‌کنی، بیا برو بپرس».

اصغر که مدت‌هاست ساکت مانده، می‌گوید: «کسانی هستند که اینجا ۲۰۰ جریب زمین داشتند اما الان سر به داخل سطل زباله و ضایعات می‌برند تا چیز با ارزشی بیابند».

صحبت از گلخانه می‌شود. محمد می‌گوید: «کسانی که گلخانه زده‌اند، نه تنها اوضاعشان خوب نشده که هیچ، بدبخت هم شده‌اند. اصلا این طرح‌ها براساس اقلیم اینجا کارشناسی نشده، اما می‌آیند مردم را تشویق به این کار می‌کنند».

در اینجا اسماعیل با ناراحتی از طرح بن-بروجن که مورد انتقاد بسیاری کارشناسان و کشاورزان است، یاد می‌کند و می‌گوید: «تعجب می‌کنم که این همه کارشناس و دلسوز این طرح را گران و بدون صرفه اقتصادی می‌دانند اما باز هم عده‌ای هستند که بر اجرای آن اصرار دارند. می‌خواهند به قیمت بی‌آبی کشاورزان اینجا، در منطقه‌ای که طرح بن-بروجن در آن اجرا می‌شود، ویلاسازی کنند و از این طریق درآمدزایی برای خودشان کنند. البته مطمئنم که روزی افرادی دلسوز مردم، این اقدامات را خنثی می‌کنند اما تا آن زمان، آخر چه لزومی دارد که یک‌چنین چیزی اجرا و هزینه شود؟ چرا نمی‌آیند بگویند که این کاری که کردیم یا در دست اجرا داریم، اشتباه است و پیش از اینکه آثار تخریب بیشتری برجای گذارد، جمعش کنند؟» می‌گوید: «تابستان سال گذشته، عده‌ای از مقامات کشور شامل معاونان برخی وزرا، تعدادی از نمایندگان مجلس، برخی مقامات استان اصفهان و چهارمحال و بختیاری، نمایندگان صنف کشاورزی و... خواستند بروند از بالادست -آنجایی که آب را بدون اجازه برداشت می‌کنند- بازدید کنند. حتی به آنها اجازه حضور در آنجا داده نشد. معنای این اتفاق چیست؟ یعنی دولت هیچ کاره است. یعنی وزیر نیرو فقط مقامی است برای اینکه گفته شود ما وزیر نیرو داریم. مشکل ما و کل این کشور این است که عده‌ای بالاتر از قانون نشسته‌اند و هر کاری دلشان می‌خواهد انجام می‌دهند».

پدربزرگم دورانی را نقل می‌کرد که فقر، گرسنگی و انواع و اقسام بیماری‌ها مثل وبا، طاعون، سالک و... به مردم هجوم آورده بود و بسیاری از گرسنگی می‌مردند. اکنون شرایط به شکلی شده که ما می‌ترسیم به همان دوران بازگردیم

اشاره‌ای به بیماری سالک می‌کنم. در گشت و گذاری که در ورزنه داشتم، روی دیوار حیاط شهرداری و شورای شهر، پارچه‌ای را دیدم که مضمون آن مقابله با سالک بود. می‌گویند: «این هم یک مصیبت جدید است که از خشک‌شدن گاوخونی ناشی می‌شود». اینجا دیگر طاقت‌شان طاق می‌شود. اسماعیل با نقل خاطره‌ای از دوران گذشته، بی‌نوایی و مصیبت‌هایی را که عارض مردم شده، با دوره قاجار مقایسه می‌کند: «پدربزرگم دورانی را در چند سال آخر حکومت قاجار و ابتدای حکومت رضاشاه نقل می‌کرد که فقر و گرسنگی و مریضی مردم را درب و داغان کرده بود. انواع و اقسام بیماری‌ها مثل وبا، طاعون، سالک و... به مردم هجوم آورده بود و بسیاری از گرسنگی می‌مردند. فقر و فلاکت بیداد می‌کرد. اکنون شرایط به شکلی شده که ما می‌ترسیم به همان دوران بازگردیم. اگر روند کنونی ادامه یابد، روزی سالک به اصفهان هم می‌رسد. آن موقع دیگر کل درآمد کشور را باید بدهند تا سالک را جمع کنند».

خبر

عضو کارگری شورای عالی کار:

توافقی بر سر افزایش حق مسکن کارگران حاصل نشد

عضو کارگری شورای عالی از نتایج جلسه روز یکشنبه شورای عالی کار خبر داد و گفت: اصلاح آیین‌نامه دادرسی در این جلسه به سرانجام رسید.

به گزارش ایلنا، علی خدایی گفت: در جلسه روز یکشنبه، اولین موضوع، اصلاح آیین دادرسی در هیات‌های تشخیص و حل اختلاف با هدف الکترونیک شدن دادخواست‌ها بود که به نتیجه مورد قبول رسیدیم.

وی ادامه داد: توانستیم آیین‌نامه دادرسی الکترونیک را تدوین کنیم. این کار در راستای سامانه جامع روابط کار است که این سامانه می‌تواند در کشف کارگاه‌های زیرزمینی و رفع تخلفات کارفرمایان موثر باشد. آیین‌نامه تدوین شده حداکثر تا یک ماه دیگر در کل کشور اجرایی خواهد شد.

وی در تشریح مفاد این آیین‌نامه گفت: این آیین‌نامه حاوی بندهای خوبی‌ست و کارفرمایان را مکلف کرده حتما دادخواست‌ها را الکترونیک ثبت کنند و ابلاغ‌ها را به صورت الکترونیک دریافت کنند. این کار درجه اهمیت بالایی دارد. ما در تلاشیم کارفرمایان را ملزم به ثبت اطلاعات کارگران کنیم.

موضوع دیگری که در جلسه روز یکشنبه مطرح شد، افزایش حق مسکن بود. خدایی در رابطه با مذاکرات این بخش گفت: بحث‌های مفصلی روی حق مسکن داشتیم. گروه کارفرمایی معتقد است که نباید حق مسکن را جداگانه از دستمزد دید و افزایش داد اما در گذشته همواره حق مسکن جدا از بسته مزدی افزایش داشته و به همین ترتیب، گروه کارگری معتقد به افزایش حق مسکن است که البته دولت هم نظر کارگران را قبول دارد. نهایتاً هر سه طرف، راضی به افزایش شدند ولی در مورد اعداد و ارقام و رسیدن به توافق، قرار است جلسه سه‌جانبه دیگری برگزار شود.

عضو کارگری شورای عالی کار تاکید کرد: هفته آینده نیز جلسه شورای عالی کار برای توافق بر سر افزایش حق مسکن برگزار خواهد شد.

خدایی در رابطه با موضوع افزایش مزد کارگران، با تاکید بر اینکه گروه کارگری از محاسبات دقیق سبد معیشت عقب نخواهند نشست، گفت: این بحث، منتفی شدنی نیست. دولت در نهایت مجبور است پایان سال پای میز مذاکره بنشیند و حال که از شهریور ماه بحث ترمیم مزد را به تعویق انداخته‌اند، مجبورند آخر سال همه عقب‌ماندگی‌های مزدی را یک‌جا جبران کنند.

خدایی تاکید کرد: امسال نمایندگان دولتی و کارفرما، کار سختی را پیش رو دارند و قطعاً ما به عنوان گروه کارگری همه عقب‌ماندگی‌ها را مطالبه خواهیم کرد. امیدواریم تدبیری داشته باشند که بتوانیم با آنها به توافق برسیم و گرنه کار سخت خواهد شد.